

Capitolul III

PATA NEAGRĂ

După prânz m-am oprit la ușa Căpitanului cu ceva medicamente și băuturi răcoritoare.

- Jim, mi-a zis el, doar tu ești de încredere pe aici. Vezi, prietene, că sunt tare slăbit. Toți m-au părăsit. Îmi aduci acum un păhărel de rom, Jim, prietene?

- Dar doctorul..

A început să-l înjure pe doctor, cu glas slab.

- Dă-l încolo de doctor! Ce știe el despre marinari? Am fost prin locuri tare periculoase, în jurul meu cădeau ceilalți răpuși de friguri galbene, iar când am ajuns pe binecuvântatul uscat, am avut parte de cutremure, de păream pe mare. Ce știe doctorul despre astea? Am supraviețuit cu rom, ți-o mărturisesc. A fost și mâncare, și băutură pentru mine, am fost ca soțul cu soția. Iar dacă o să pier din lipsa lui, moartea mea să fie păcatul tău, Jim! Naiba să-l ia pe doctor!

Și-l mai înjură o vreme.

- Chiar și doctorul tău a zis că un păhărel nu-mi face rău. Îți dau o guinee de aur pentru el, Jim!

Robert Louis Stevenson

Era tot mai pornit, iar asta mă alarma în privința tatălui meu, care zăcea la etaj și avea nevoie de liniște. În plus, nu uitasem vorbele doctorului ce-mi fuseseră acum citate. Mă jignea mita oferită.

- Nu am nevoie de banii tăi, i-am zis, dar face parte din datoria pe care o ai la tata. O să-ți aduc doar un pahar.

Când i l-am adus, l-a luat cu lăcomie și l-a dat pe gât.

- Aha, spuse el, acum mi-e mai bine, asta e sigur! Iar acum, prietene, cât a zis doctorul că o să zac în patul ăsta vechi?

- Cel puțin o săptămână.

- Trăsnete și tunete! O săptămână? Nu pot sta atât! Or să-mi pună pata neagră până atunci. Nemericii vor găsi patul meu gol chiar din clipa asta!

Pe când vorbea, se ridicase din pat cu mare greutate, ținându-se de umărul meu atât de tare, că îmi venea să urlu de durere. Nu se putea însă mișca și s-a așezat pe marginea patului.

- Mi-a făcut-o doctorul, murmură el. Urechile îmi țiuie. Înapoi în pat!

Înainte să-l mai pot ajuta, s-a întins pe cearceaf și a tăcut o vreme.

- Jim, mi-a spus el apoi, l-ai văzut pe marinarul de azi?

- Pe Câinele Negru?

- Da, pe el. Este un om rău. Dar și mai răi sunt cei care l-au trimis aici. Dacă nu voi putea pleca de la han și ei îmi vor pune pata neagră, ține minte că au venit

COMOARA DIN INSULĂ

după cufărul meu. Vei lua un bidiviu, știi să călărești, nu? Te vei duce la nemernicul de doctor și-i vei spune să-i adune și să-i aducă pe toți mahării, magistrați și ceilalți, aici, la Admiral Benbow, ca să-i prindă pe cei din echipajul bătrânului Flint, care au mai rămas în viață. Eu am fost șeful de echipaj al lui Flint și doar eu cunosc ascunzătoarea. Mi-a destăinuit-o la Savannah, când era pe moarte, așa cum sunt eu acum, după cum vezi. Dar să nu faci nimic până ce nu-mi vor da pata neagră sau până nu-l vezi iar pe Câinele Negru ori pe marinarul cu un singur picior, Jim, mai ales pe el!

- Dar ce este pata neagră, Căpitane?

- Un avertisment, prietene. O să-ți spun mai multe dacă o voi primi. Stai acum cu ochii larg deschiși, Jim, ca pe o corabie când e vreme rea, și-ți voi da jumătate din comoară, pe onoarea mea!

A mai zis ceva o vreme, glasul lui devenind tot mai slab. După ce i-am dat medicamentul, n-a mai durat mult și, după remarca: „Niciun alt marinar n-a mai luat pilule, ca mine!“, a căzut într-un somn greu. Am plecat. Trebuia să mă prefac a nu ști nimic, ca să-mi meargă bine. Dar, din păcate, bietul tata a murit brusc, chiar în seara aceea, așa că nu m-am mai gândit la nimic altceva. Durerea noastră, vizitele vecinilor, aranjamentele pentru înmormântare și munca de la han m-au ținut atât de ocupat, că mi-a rămas prea puțin timp pentru Căpitan.

A coborât de la etaj într-o dimineață. A luat masa ca de obicei, dar a mâncat puțin și a băut cam mult.

Robert Louis Stevenson

S-a servit singur de la bar, suflându-și nasul zgomotos și n-a îndrăznit nimeni să-i iasă în cale. În noaptea dinaintea înmormântării, era beat ca de obicei. Era șocant ca în casa cufundată în jale să-l auzi pe el cântându-și vechea melodie marinărească. Slăbit cum era, toți ne temeam că o să moară și el. Doctorul se dusesse la un pacient, la multe mile depărtare de noi, și nu mai ajunsese la han după moartea tatălui meu.

Nu mi s-a mai adresat între patru ochi și credeam că uitase de mărturisirile făcute mie, dar, în ciuda slăbiciunii sale fizice, devenise tot mai violent. Avea un obicei alarmant acum, când se îmbăta. Își scotea hangerul și-l pune pe masă, în fața sa. Cu toate acestea, îi păsa tot mai puțin de ceilalți oameni și se închi-dea în gândurile sale... Odată, spre mirarea noastră, ne-a cântat altă melodie, de dragoste, populară, pe care probabil o învățase în tinerețe, înainte să plece pe mare.

Astfel a trecut timpul, până când, a doua zi după înmormântare, pe la ora trei după-amiaza, pe frig înțepător și ceață, stând pe la ușa hanului și gândindu-mă la tata, am văzut pe cineva venind încet pe drum. Părea orb, fiindcă atinge lucrurile dinaintea sa cu un baston și purta o glugă verde peste ochi și nas. Era cocoșat, fie din pricina vârstei, fie a slăbiciunii și avea o haină lungă, marinărească pe el, cu gluga trasă, ceea ce îi cam deforma dimensiunile trupului. Nu mai văzusem niciodată o asemenea arătare înfricoșătoare.

COMOARA DIN INSULĂ

S-a oprit la mică distanță de han. A strigat apoi către aerul din jur:

- Vreun prieten milos vrea să-i spună bietului orb, care și-a pierdut prețiosul dar al vederii în apărarea cu vitejie a țării în care s-a născut, Anglia, Dumnezeu să-l binecuvânteze pe regele nostru George, cam prin ce locuri se află?

- La hanul Admiral Benbow, din Black Hill Cove, om bun, i-am răspuns.

- Aud un glas, zise el, al unui tânăr. Îmi întinzi mâna, prietene, ca să mă conduci în han?

Cum i-am întins mâna, oribila creatură fără ochi mi-a apucat-o cu o putere nebănuită. Am încercat să o smulg din strânsoarea sa, dar orbul m-a tras lângă el dintr-o singură mișcare.

- Acum, băiete, du-mă la Căpitan, mârâi el.

- Nu îndrăznesc, domnule, pe cuvântul meu!

- Ce spui? Dacă nu mă duci imediat la el, îți rup mâna!

Și, pe când vorbea, mi-a răsucit-o, făcându-mă să urlu de durere.

- Domnule, pentru binele dumitale, nu te duc la el. Căpitanul nu mai e ca înainte, acum stă cu hangerul scos pe masă. Un alt domn...

- Hai, mergi! mă întrerupse el.

N-am mai auzit vreodată un glas la fel de crud, de rece și de neplăcut precum cel al orbului. M-a speriat mai mult ca durerea. Am început să fac tot ce îmi cerea. M-am îndreptat spre ușă ca să intru în salon și

Robert Louis Stevenson

să îl duc direct la masa unde stătea bătrânul pirat bolnav, amețit de rom. Orbul nu-mi dădea drumul deloc, mă strângea de braț cu mâna sa de fier. Se agățase de mine și abia îl puteam trage după mine, de greu ce era.

- Du-mă drept la el, și când ajungi, strigă: „Ți-a venit prietenul, Bill!“

Apoi mi-a răsucit mâna așa de tare, că a fost cât pe ce să leșin de durere. Eram atât de îngrozit de orb, că am uitat de spaima pe care o aveam față de Căpitan și, deschizând ușa salonului, am strigat ce mi s-a poruncit, dar glasul îmi tremura.

Bietul Căpitan și-a ridicat privirea spre noi. De la prima aruncătură de ochi, s-a trezit din beție. Pe chipul său nu se citea spaima, ci chinul. A vrut să se ridice în picioare, dar n-a avut destulă putere.

- Stai pe loc, Bill, i-a zis orbul. Nu pot vedea, dar aud orice. Trebuie să-mi fac datoria. Întinde-mi mâna ta dreaptă. Băiete, apucă-l de încheietura mâinii sale drepte și apropie-o de dreapta mea!

L-am ascultat amândoi fără să ne opunem. L-am văzut scoțând ceva și punându-l cu mâna cu care-și ținea bastonul în palma Căpitanului, care a strâns pumnul imediat.

- Mi-am făcut treaba, zise orbul, apoi mi-a dat imediat drumul. Cu o incredibilă agilitate, a ieșit din salon și a pornit-o pe drum, în timp ce eu nu făcusem nicio mișcare. Acum îi auzeam bastonul lovind solul tot mai departe.

COMOARA DIN INSULĂ

După o vreme, și-a revenit și Căpitanul. I-am dat drumul încheieturii mâinii sale, pe care până atunci o ținusem. El și-a retras mâna și s-a uitat scurt în palma sa.

- E zece fix! a strigat. Mai am șase ore. Repede, la treabă, zise, ridicându-se în picioare.

Dar s-a clătinat, și-a dus mâna la gât, a rămas o vreme în picioare, balansându-se, apoi, cu mare zgomot, s-a prăbușit cu toată greutatea pe podea, cu fața în sus.

M-am repezit imediat la el, strigând-o pe mama. Dar graba îmi era zadarnică. Căpitanul murise pe loc. Era ciudat, fiindcă omul acela nu-mi plăcuse niciodată, deși mai târziu mi-a fost milă de el, că imediat ce a murit eu am izbucnit în lacrimi. Era al doilea om care murea lângă mine, de când mă știam, iar durerea pricinuită de primul îmi era foarte vie în suflet.

Capitolul IV

CUFĂRUL MARINARULUI

I-am povestit mamei tot ce știam despre nezarurile acestea și probabil că i-aș fi spus de mult asta. Am constatat că ne aflam într-o poziție dificilă și periculoasă. Ordinul Căpitanului de a încăleca imediat și de a călări până la doctorul Livesey ar fi lăsat-o pe mama singură și neapărată, lucru de neacceptat. Se părea că niciunul din noi nu trebuia să mai rămână la han. Orice scârțâit, orice zgomot produs de cărbunii din bucătărie ori de ticăitul ceasului ne speria. Ni se năzărea că auzeam pași din apropierea casei. Nu ne erau gândurile decât la cadavrul Căpitanului și la cumplitul orb, care ne înfiorau neîncetat. Trebuia luată repede o decizie. Am hotărât să plecăm amândoi și să căutăm ajutor prin vecinii din cătunul cel mai apropiat. Cu capetele dezgolite, am alergat imediat, prin ceață, frig și întunericul care se lăsa.

Cătunul se afla la câteva sute de yarzi, deși nu se vedea de la han. Casele se înșirau pe marginea golfulețului următor. Mă încuraja faptul că mergeam în

COMOARA DIN INSULĂ

direcție contrară celei din care venise orbul. Presupunem, desigur, că făcuse drumul înapoi pe același traseu pe care sosise.

Mai era ceva lumină atunci când am ajuns în cătun. Nu voi uita niciodată cât de mult m-am bucurat să văd luminițele gălbui la ferestre și la geamurile de la uși. Așa cum s-a dovedit mai târziu, alt ajutor mai bun de atât nu am obținut. Nimeni nu a vrut să vină cu noi la Admiral Benbow. Cu cât le-am povestit mai multe despre necazurile noastre, cu atât cei de acolo, bărbați, femei și copii, s-au ascuns mai tare în casele lor. Numele Căpitanului Flint, deși mie îmi era necunoscut, pe ei îi speria cumplit.

Unii dintre oamenii care munciseră pe câmp nu departe de Admiral Benbow își amintiră că văzuseră câțiva străini pe drum și, crezându-i contrabandiști, îi evitaseră. Cel puțin unul văzuse o șalupă trasă în locul numit Kitt's Hole. Oricine era sub ordinele aceluia căpitan îi îngrozea de moarte. Până la urmă, i-am convins pe câțiva dintre ei să plece în galopul calului ca să-l vestească pe doctorul Livesey, dar nimeni nu a vrut să vină să apărăm hanul.

Se spune că frica se ia. Argumentul, pe de altă parte, dă mult curaj. După ce fiecare a zis ce a avut de spus, a vorbit mama. A spus că nu voia să piardă banii unui copil orfan de tată.

– Dacă niciunul dintre voi nu îndrăznește, a zis ea, Jim și cu mine o vom face! Ne vom întoarce la han. Vă mulțumim mult, oameni cu mari și îndrăznețe inimi

Robert Louis Stevenson

de găini! Mulțumim și pentru geanta dumitale, doamnă Crossley, în ea ne vom aduce banii câștigați cinstit la han.

Desigur, am spus că voi merge cu mama. Firește, toți ne-au făcut nebuni pentru curajul nostru. Dar și așa, nimeni n-a îndrăznit să vină cu noi. Mi-au dat doar un pistol încărcat, ca să ne apărăm de atacul piraților, și ne-au promis că ne vor aștepta caii cu șeile pe ei, să fugim în caz că vom fi urmăriți. Un flăcău avea să plece călare la doctorul Livesey spre a veni în ajutorul nostru cu oameni înarmați.

Inima îmi bătea puternic atunci când am pornit prin noaptea rece în primejdioasa noastră aventură. Ne-am furișat pe lângă copaci și tufe, fără zgomot. N-am văzut și n-am auzit nimic care să ne sperie mai tare până când, spre marea noastră ușurare, am zăvorât ușa hanului după noi.

După ce am tras zăvorul, am stat să ne odihnim o clipă, singuri în casă, cu leșul Căpitanului. Apoi mama a luat o lumânare din bar și, ținându-ne de mâini, am înaintat prin salon. Piratul zăcea așa cum îl lăsasem, pe spate, cu ochii deschiși, cu un braț întins.

- Trage oblonul, Jim, mi-a șoptit mama, să nu fim văzuți de afară. Acum, zise ea după ce i-am îndeplinit cerința, să-i luăm cheia. Cine-l va atinge, oare? adăugă, oftând.

M-am lăsat în genunchi și m-am dus la el. Lângă mâna lui, pe podea, se afla un ghemotoc de hârtie,

COMOARA DIN INSULĂ

înnegrit pe o parte. L-am luat și am văzut că pe cealaltă parte scria, foarte clar, acest scurt mesaj:

„Mai ai până diseară la zece.“

- Mai avem până la zece, mamă, am spus și chiar atunci vechea noastră pendulă a bătut.

Era bine, de abia se făcuse ora șase.

- Acum adu cheia, Jim, zise mama.

L-am căutat pe rând prin buzunare. N-am găsit decât niște monede fără valoare, un cuțit mare, un ac cu ață, o busolă de buzunar, o cutiuță cu iască. Eram disperat.

- Poate o are la gât, sugeră mama.

În ciuda repulsiei imense, i-am desfăcut cămașa la gât. Acolo se afla cheița, prinsă cu un șnur. L-am tăiat pe acesta cu cuțitul lui și am luat cheia. Victoria aceasta ne-a dat speranță. Am urcat repede la etaj, spre cămăruța în care stătuse atâta vreme, lângă cufărul său.

Pe dinafară nu diferea de cuferele altor marinari. Sus era imprimată inițiala B, prin ardere cu fierul încins. Colțurile îi erau deterioarate din pricina îndelungatei sale utilizări.

- Dă-mi cheia, zise mama.

Deși încuietorea era ruginită, răsuci cheia în aceasta și desfăcu imediat cufărul.

Un miros greu de tutun se risipi prin cameră. N-am văzut decât un costum bun de haine, îngrijit, periat și bine împăturit. Sub acesta se aflau diverse alte lucruri: un instrument de măsurare a latitudinii, o cănuță, câteva rezerve de tutun, două pistoale frumos

CUPRINS

Partea I	
Bătrânul pirat	3
Partea a II-a	
Bucătarul navei.....	49
Partea a III-a	
Aventura mea pe uscat.....	91
Partea a IV-a	
Fortăreața.....	113
Partea a V-a	
Aventura mea pe mare	155
Partea a VI-a	
Căpitanul Silver	197
Cronologia vieții și a operei	249
Repere istorico-literare	253